

Μια φορά, δύο μοναχοί Ζεν βάδιζαν στο δάσος επιστρέφοντας στο μοναστήρι.

Όταν έφτασαν στο ποτάμι είδαν μια γυναίκα που έκλαιγε γονατιστή δίπλα στην όχθη. Ήταν νέα και όμορφη.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο πιο γέρος.

«Η μητέρα μου πεθαίνει. Είναι μόνη της στο σπίτι, στην άλλη μεριά του ποταμού κι εγώ δεν μπορώ να τον διασχίσω. Προσπάθησα» συνέχισε η κοπέλα, «αλλά το ρεύμα με παρασύρει και δεν θα φτάσω ποτέ απέναντι δίχως βοήθεια... σκέφτομαι ότι δεν θα την ξαναδώ ζωντανή. Τώρα όμως, τώρα που ήρθατε εσείς, ίσως κάποιος από τους δύο σας μπορεί να με βοηθήσει να περάσω το ποτάμι...»

«Μακάρι να μπορούσαμε» είπε λυπημένος ο πιο νέος. «Όμως, ο μόνος τρόπος για να σε βοηθήσουμε είναι να σε πάρουμε αγκαλιά μέσα στο ποτάμι και η πίστη μας μας απαγορεύει να έχουμε κάθε επαφή με το άλλο φύλο, είναι απαγορευμένο... λυπάμαι.»

«Κι εγώ λυπάμαι» είπε η γυναίκα. Και συνέχισε να κλαίει.

Ο πιο γέρος μοναχός γονάτισε, έσκυψε το κεφάλι και είπε: «Ανέβα»

Η γυναίκα δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όμως, πήρε αμέσως το μπογαλάκι με τα ρούχα της και καβάλησε στην πλάτη του μοναχού. Με μεγάλη δυσκολία ο μοναχός πέρασε το ποτάμι, ενώ ο νέος τον ακολουθούσε.

Όταν έφτασαν στην άλλη όχθη, η γυναίκα κατέβηκε και πλησίασε το γέρο μοναχό για να του φιλήσει τα χέρια.

«Εντάξει, εντάξει» είπε ο γέρος τραβώντας τα χέρια του. «Συνέχισε το δρόμο σου.»

Η γυναίκα έκανε μια υπόκλιση όλο ευγνωμοσύνη και ταπεινοφροσύνη, πήρε τα ρούχα της κι έτρεξε στο δρόμο προς το χωριό.

Οι μοναχοί, δίχως ν' ανταλλάξουν λέξη, συνέχισαν την πορεία τους προς το μοναστήρι. Είχαν ακόμα δέκα ώρες πορείας, λίγο προτού φτάσουν, ο νέος είπε στο γέρο: «Δάσκαλε, ξέρεις καλύτερα από μένα τι μας απαγορεύει ο όρκος της πίστης μας. Ωστόσο, κουβάλησες στην πλάτη σου εκείνη τη γυναίκα σε όλο το πλάτος του ποταμού.»

«Εγώ την κουβάλησα σε όλο το ποτάμι, πράγματι, εσύ όμως την κουβαλάς ακόμα επάνω στους ώμους σου;»

Αφιερωμένο:

- σε όσους συνεχίζουν να "κουβαλούν" μέσα τους παλιές ιστορίες, πόνους, θλίψεις, οργή, μίσση .

- σε όσους δεν έχουν μάθει πως συγχώρεση είναι να αφήσω πίσω το παρελθόν και να ατενίζω μπροστά .